

תערוכות סתיו 2020

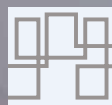
אלינה רום-כהן ; סוכריות עטלף (מיצב)
דניאל פלדהקר ; והחלומות עשירים בצבעים (מיצב)
דן בירנבוים ; קיר בגלריה (רישום)

אוצרת: אפי גן

תסמינים: ארבעה שמות ושני תאריכי לידה
ענת גרינברג, רון וינטר, נתנאלה אווסלנדר
(ציור) (רישום) (רקמה) (וידיאו)

אוצר: ד"ר גלעד פדבה

גלריה עירונית
לאמנות ראשון לציון
בית גורדון - לונדון

בקרו אותנו
באתר הגלריה
bl-gallery.co.il

תערוכות סתיו 2020

בגלריה העירונית ראשון לציון

גלריה עירונית לאמנות, בית גורדון-לונדון, ראשון-לציון

מנכ"ל החברה העירונית לתרבות, נופש וספורט אלי פולק
מנהלת אגף אמנות, כותרים ומורשת רות מקבי
מנהלת תחום אמנות ואוצרת הגלריה אפי גן
אוצרת משנה עדי אנגיל

תערוכת סתיו ; נובמבר 2020 - פברואר 2021

קטלוג

עיצוב: סטודיו עידית ענת iditanat.com
הפקה: דפוס חבצלת

כל המידות נתונות בס"מ גובה/רוחב/עומק
כל הזכויות שמורות לגלריה העירונית לאמנות, ראשון-לציון ולאמנים

אחד העם 8, ראשון לציון, טלפון: 03-7572821, bl-gallery.co.il

סוכריות עטלף

אלינה רום-כהן

זכוכית היא חומר גלם יוצא דופן באיכותו, עתיק מבחינת השימוש בו, ועם זאת אינו שגרתי בעשייה האומנותית בארץ. אלינה רום-כהן, אמנית רב תחומית בווידאו ארט, כתיבה, רישום, יוצרת בשנים האחרונות מיצבים עשויי זכוכית שבורה ומודבקת. בסגנון ייחודי, מלא דמיון ויצירתיות, ובאמצעות זכוכית, היא מצליחה ליצור פסלים מקוריים המתכתבים אחד עם השני ויוצרים אפשרויות העמדה רבות, כל העמדה היא בבחינת סיפור שלא נכתב, אפשרי לקריאה ולפיענוח על ידי הצופה, בהתאם להקשרים עכשוויים, קרובים ורחוקים.

ב'סוכריות עטלף' – הצופה פוסע אל תוך עולם בדוי, סיפורי, עשוי פסלי זכוכית שחורה ושקופה. בחדר אחד דמויות – ילדה שחורה, ולמולה אישה שחורה יושבת ויוצרת / טווה חוטי זכוכית בעזרת גלגל טווייה הנמצא בין ידיה. החוטים כמו גם קורי העכביש, משווים לחדר אורה אפילה, מכושפת ואחרת. קורי עכביש עשויים זכוכית וחוט, מחזיקים במהופך עטלפים קטנים, צבעוניים ומפתים כסוכריות. עורב שחור (מוטיב רוע ידוע בספרות ובאגדה), מוסיף לאווירתו של 'חדר הכישוף' אשר לוקח אותנו אל עולם מאגי. האמן או הסופר הם הדבר הקרוב ביותר בעולמנו המודרני לשמאן. מדע, אמנות ומאגיה אחוזים האחד באחר, והאמנות היא שמגשרת בין החומרי, החושי לאלוהי. האמן כנושא שרידי הזיקה הקדומה למכשף ולכהן, מביא אלינו באמצעות המיצב את החוויה שנדמה שהתרחקה מאתנו, אבל מתקיימת תדיר בספרות ילדים, חוויה שהפכה במהלך הדורות לארכיטיפית (למשל סיפורי מכשפות, 'רפונדל' ועוד).

בחדר נוסף פועל שחור עשוי זכוכית שבורה ומודבקת ו'ילד עטלף' עשוי זכוכית שקופה. 'ילד עטלף' מציין אופציה מוזרה להפוך מאנוש לעטלף התלוי במהופך ובוחן את המציאות מזוויות אחרות. שקוף מול שחור, האחד למול השני. גם תנוחות הגוף מרתקות את הצופה: הפועל השחור על ברכיו, ספק 'נפל על ברכיו' ספק בתנוחת פעולה הנוחה לו. העבודה מרפררת לעבודה האייקונית של אוהד מרומי 'הנער מדרום תל אביב' (2001). בשונה מעבודתו של מרומי, עבודותיה של אלינה אחוזות תחושה אנושית – אוניברסלית של היות אדם, אנוש באשר הוא, מקולף מעטיפת עורו, פוצע ונפצע, ושחור. במובן זה דמות הפועל שיצרה אלינה מאזכר גם את הדמויות עשויות עיסת הנייר של סיגלית לנדאו ב'פיתרון האינסופי' (2000).

מעבר לסיפור הספציפי והמאוד עכשווי בעולם, תגובה לפליט שחור שהוא תוצר הגירה, בדרך כלל כפויה, המנסה למצוא דרכו בעולם המערבי, יש בתנוחת הגוף, ובהיות האנשים הללו כמעט ארכיטיפיים, סמליים, סימן לאנשים, לפועלים, לזרות ולאחרות שבקרבתנו – דבר מה מקרב, מכמיר ומעורר אמפטיה מיידית.

אפי גן

דרושה מכשפה אלינה רום-כהן

"כשהייתי קטנה האמנתי באגדות: עולם מאוד מובנה שהתייחס לא רק לאגדות עם בעיבוד כזה או אחר, אלא לכל ספרי קסם למיניהם. היה ביניהם סדר מופתי. ביום - המציאות פעלה לפי כלליה הרגילים אך בלילה - מחצות לילה, הכללים השתנו וגיבורי האגדות יצאו לפעולה. קסם מילא את הרחובות הליליים של העיירה הקטנה שגרתי בה.

היה לי פעמון. ביקשתי מהמבוגרים להעיר אותי בפעמון, בכדי שאוכל להשתתף באירועים המרגשים. היו פעמים שקמתי בלילה לבד, יצאתי לחצר חשוכה כשירח עגול תלוי מעל גגות הרעפים. עליתי על הסולם המוביל לעליית גג. שם בדרך-כלל הסתיים הטיול הלילי ואבי היה תופש אותי בשולי הפיג'מה ומחזירני למיטה. איש לא ניסה לשכנע אותי שאגדות לא קיימות. ראשית, לא היה סיכוי. מלבד זאת, היה זה לשעשוע של המבוגרים, לשתף איתי

פעולה ולהזרים חיים אל תוך עולמי הבודי. בגיל מסוים כשאימי נעשתה מוטרדת מכך שאיני מתבגרת מכל אמונותיי, היא סיפרה לי סיפור על הכוכבים. כוכבים רחוקים שלא ניתן להגיע אליהם, ושם באמת הקסם אפשרי. לא פה. לא אצלנו. לא ניתן היה לתאר את אכזבתי. הסיפור על הכוכבים מילא אותי בתחושת בגידה, אימי לא באמת חולקת אתי את האמונה בקסם. אני חושבת שלא הפסקתי להאמין בקסם לעולם. היום כשאני אדם בוגר ואמנית, יש לי פתאום צורך עז בכישוף. דווקא עכשיו, בתקופת

הקורונה, כשהכול חולה ונעצר, ויש עוד ועוד הגבלות, ומידע שקשה להמשיך ולשאתו, אני מרגישה שנפשי זועקת למכשפה. אחת חכמה כזאת, זקנה, מרושתת קמטים, עם הרבה, מאות שנות ניסיון. היא תדע מה לעשות. יש לה את כל הציוד הנדרש, את הצמחים והחיות, את המרכיבים המיובשים, זנבות ושורשים, בשביל לעשות ערבוביה נכונה בקדירת כישוף שלה ולהוציא אותנו מהבוץ. לאיזה אגדה היא שייכת? האם היא מכשפה טובה או רעה? אני חושבת שאלה שאלות מעולם המבוגרים.

קסם זה קסם, ויש בו את הטוב ואת הרע, שחור ולבן, איזון כוחות עדין ושביח. ויש כמובן את המחיר שצריך לשלם עבור הקסם. ולא תמיד המחיר ידוע מראש. כשכל הדרכים המוכרות נחסמות, אולי צריך לחזור אל הפעמון, ולצלצל בו בחצות בלילה בדיוק, ולבדוק מה קורה אז... מה יש כבר להפסיד?!

פסלים שחורים נוספים. 'זרמתי עם החומר'.
חשבתי יותר בכיוון של אגדה, מכשפה
שחורה וילדה שחורה ואולי יצורים שונים
הקשורים לכישוף. ואומנם, מכשפה כן או
לא, אי אפשר יותר להתעלם מהעובדה
שנכנסתי מבלי לשים לב לשטח חדש ולא
מוכה. אגדה או לא, אצטרך לקחת אחריות
על העיסוק באדם השחור, ולמצוא לו בסיס
אמין מבחינת ההקשרים האישיים שלי. **אם
חושבים על זה, אולי העניין היה אפילו
היה בלתי נמנע. העיסוק בזכוכית לאורך
השנים, ב'אדם השקוף', הבלתי נראה
מבחינת החברה, אדם שאין לו את הזכות
לנוכחות הפשוטה של גוף במרחב, בסופו
של דבר היה חייב להוביל אותי לנושא
שבזה. אצטרך למצוא את הקול הייחודי
שלי בתוך הנושא הפופולארי הזה
באמנות: פליט.**

"העיסוק באדם השחור הוא משהו שקרה
לי בכמה חודשים אחרונים. לא תכננתי את
זה בשום צורה, מעולם לא עסקתי באדם
השחור לא מבחינה פוליטית ולא מבחינה
אסתטית. זה קרה מתוך העיסוק בחומר:
זכוכית. תהליך העבודה עם זכוכית הוביל
אותי למקום שרציתי שיראו את הפסלים
שלי. הרגשתי שאני משקיעה את כל כולי
בעבודה, ובסוף הפסלים השקופים הם
בלתי נראים כמעט, וגם אם הם נראים,
הנוכחות שלהם היא נוכחות של רוח. זה
היה מתסכל.
מהמקום הזה של חיפוש אחרי "הנראות",
התחלתי לפסל חיות מזכוכית שחורה.
תחילה זאבים. אחר-כך פיסלתי פועל
שחור. חשבתי שהעניין מקרי בלבד. עבדתי
על המיצב "אתר בניה", ונראה לי טבעי
שיהיה שם פועל שחור אחד. עשיתי מספר

**אדם שאין לו כתובת, אין לו מסמכים,
אין לו אפילו את הזכות של הנוכחות
הפשוטה, קיום הגוף במרחב. ואם
חושבים על זה, גם הפסלים השקופים
שלי עסקו בנושאים האלה, גם אם לא
בצורה ישירה, אלא עקיפה. אני לא אמנית
פוליטית בשום צורה. אבל אני חייבת
להיות כנה עם עצמי ולהבין שנגעתי פה
בקצהו של קרחון שחור וקפוא, וכשנוגעים
בקצה הקרחון הזה, כמעשה הכישוף, הנוף
משתנה, והכללים משתנים, ויש צורך
בהערכה מחדש של המצב הכללי."**

והחלומות עשירים בצבעים דניאל פלדהקר

במיצב 'והחלומות עשירים בצבעים' מסמנת דניאל פלדהקר מקום, התרחשות וחיים שהיו. המיצב הפיסולי מתייחס אל אופציית קץ התרבות, קץ העולם המערבי המכונן (לכאורה) כפי שהכרנו. התערוכה מתייחסת לזמנים פוסט־אפוקליפטיים ומהדהדת סוגיות כלל עולמיות לעתיד כדור הארץ ושלמותו, לצד שלמות בני האדם החיים בו באשר הם.

חדר הגלריה מכיל מיצב פיסולי, ספק מבנה, העשוי קרשי עץ המחוברים באופן רעוע אחד אל השני. אפשר לדמותו כשלד לבית. נדמה שתחושת מהירות, דחיפות או לחץ, יצרו מבנה הנושא הוויה פוסט־אפוקליפטית. סימניו כמעט ומופשטים, מעין 'שארית' אדריכלית של בית, סוכה, ספינה סחופה שידעה טלטלות, או מרחב מעבר. המבנה נושא את סימניו של אסון (קרה? מתרחש?). סרטי סימון אדומים ולבנים כבמקרי אסון או תאונה, מגדירים ותוחמים חלק מהמיצב. באחת מפינות המיצב, מסך מחשב שבור או מנותץ, ומה שמוקרן עליו 'נתקע' כאילו היה שומר מסך מופיע ונעלם. אפשר לנחש שזה היה הדימוי האחרון שצפו בו אשר 'נתקע' רגע לפני האסון, בבחינת זכר לעולם הקודם. על הצופה לגלות ולחבר סימנים ולייצר את הנרטיב שלו למה שקרה.

”אולי בחורבן העולם
יהיה אפשר לראות סוף
סוף כיצד הוא נוצר.
אוקיינוסים, הרים.
חזיון הנגד המגושם של
דברים חדלים להיות.
השממה הסוחפת, צמאה
לבלי רוויה ומחולנת עד
כדי צינה. הדממה.”*

* הדרך, קורמאק מקארתי,
עמ' 198, הוצאת מודן, 2009

היכולה גם להשתנות. האובייקטים, כמו גם החלל הסובב אותם, יוצרים שכבות של קרבה והשתהות ואלו מעצבים את מסע הצופה בהם. זוהי יצירה המזמינה דיון במתח שבין מרחב פרטי מול ציבורי, בין עבודת יד לבין שימוש במוצרים שיצאו מפס יצור תעשייתי ובמתח שבין חומרים "גבוהים לנמוכים".

זיכרונות, עדות למצב של פליטות. צמח ירוק, מתחיל טיפוסו על המבנה ואולי הוא מסמן פשרות לשיקום ולהתחלה מחדש. שהייה מול המרחב שלפנינו - מטרידה, עוברת שלווה ובו בזמן מזכירה מקום משחק, אפשרות לדמיין עולם אחר. המיצב האניגמטי עשוי חומרי רדי־מייד, הוא מיצב - התרחשות תלוי - חלל, המקבל פרשנות מיוחדת למקום ולזמן, פרשנות

שילוב הקולות, המוסתר אך הנוכח, של ילד (בנה של האמנית) קורא מתוך הספר 'הדרך', הוא בבחינת שכבה נוספת לפיענוח. סימנים לחיים של אחרים, מרומזים ונוכחים בחלל המוגדר והפרום: נורה שבורה תלויה, שקיות שחורות וגדושות אשר נכרכו על צדיו של המבנה והן נראות כפרזיטים הניזונים מלשדו של המבנה עצמו, ואולי אלה שקיות מלאות בגדים, משאות,

'הדרך' הוא ספר מסע (זוכה פרס פוליצר) של אב ובן ההולכים לבד לאורך כביש, באמריקה החרובה, לאחר שעברה אירוע אפוקליפטי. המסע הוא גם מסע התבגרות של בן ואב וכולל תהליך פרידה הכרחי. ספר זה היה בין חומרי ההשראה לעבודתה החדשה של דניאל. את העבודה מלווה סאונד ודרך הקשבה אליו, הצופה חוזר למציאות פוסט־אפוקליפטית ולתהייה.

דן בירנבוים

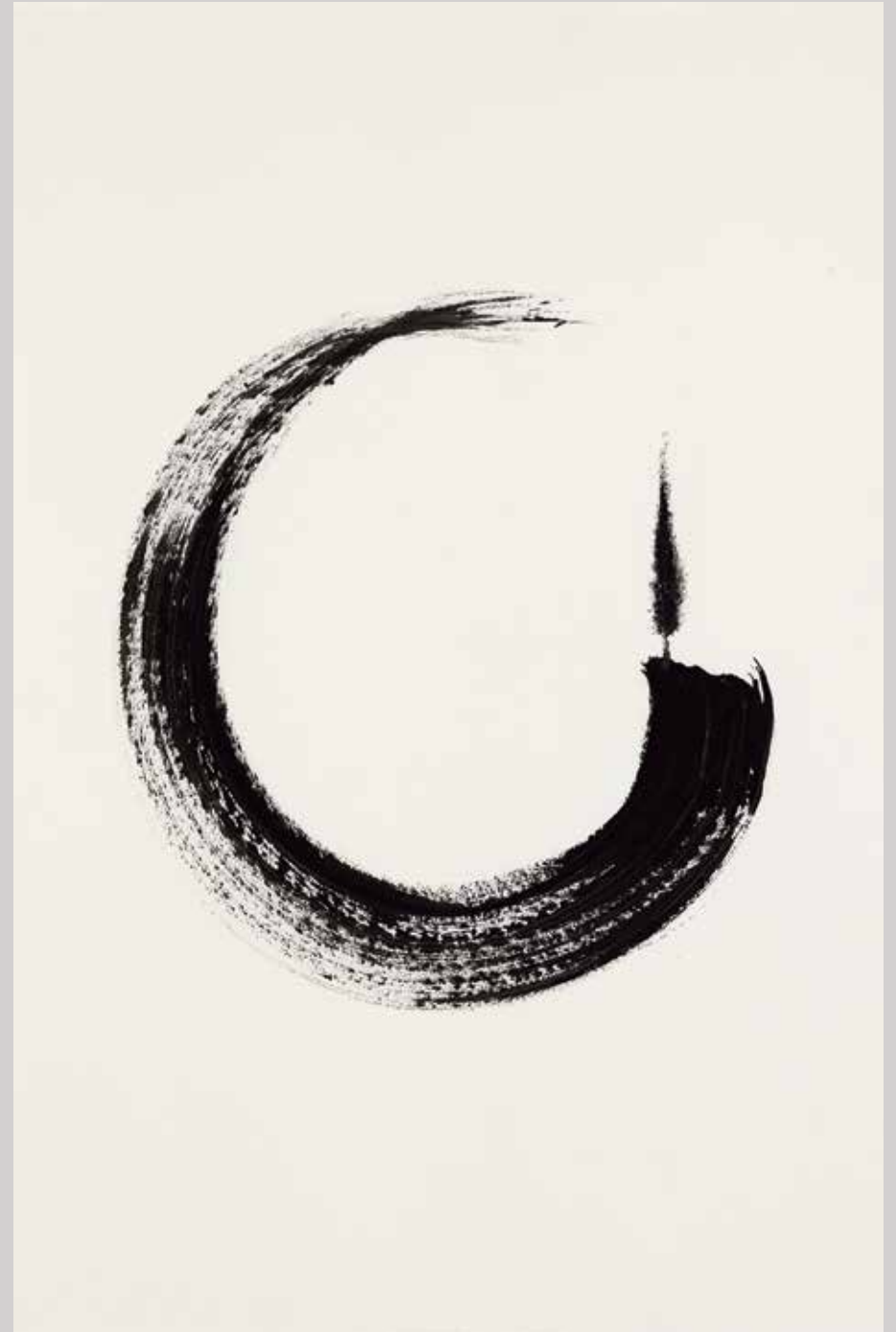
על גבי קיר במבואת הגלריה, מציג האמן והאדריכל דן בירנבוים רישומים נבחרים מתוך עבודות אחרונות. עבודתו הרישומית עסקה בעיקר בתיאור נוף, ישראלי. נופים אשר התעלמו בדרך כלל מנוכחות אנושית.

הפעם, נדמה שהאמן מביט אל תוכו. מתוך התנועה המיומנת של מכחול יבש וצבע שחור על נייר, הוא מצליח להעביר אותנו דרך ציור עין, גם אל מה שהעין רואה (העין כמייצגת את המבט, שולחת בעקיפין גם אל דיון פילוסופי עמוק על המבט).

אנחנו חשים את התנועה המתעקלת של היד ורואים את גלגל העין, אישון, דמות שנקלטה במבט. האדמה עליה ניצבים שלושה בדושים (מוטיב ביצירתו וסמל ישראלי) התעגלה באופן בוטח, עד שנדמה שכך יש לציירה. דמות נקלטת בעין, משוכפלת לדמויות רבות ואנחנו מתבוננים ברישום קהל רב של יחידים הנדמים כגופים אורגנים על צלחת פטרי במעבדה.

הרישום נכנע לתנועה עגולה, טבעית, כמעט שלמה, שהופכת לבסיס, למקום ממנו נצרבים הדימויים, העין. רישומו של דן מאופיינים בתחושה דואלית אצל הצופה. תנועת המכחול לצד הקפאת הרגע ונדמה שאנחנו נמצאים על סיפו של דבר מה שיש לבחון אותו שוב. רגע חשוב. הבחירה בטכניקה שהיא כמעט וקליגרפית, יוצרת רגע ציורי, יחידי, מרתק. אלו מתעגלים יחדיו לכדי סממנים חדשים ונוספים ביצירה עשירה, רבת שנים ומרתקת של אמן ישראלי שמצליח לזקק עבודתו כקליגרף יפני, ועם זאת לייצר תחושה מקומית השייכת לכאן ועכשיו.

דן בירנבוים מתגורר ויוצר בתל אביב. אדריכל, מוסמך לארכיטקטורה. למד לימודי המשך באמנות במכללת מנשר בשילוב תואר שני מהאוניברסיטה הפתוחה (לימודי דמוקרטיה בינתחומיים). הציג בתערוכות יחיד ובתערוכות קבוצתיות רבות. הציג תערוכות יחיד במוזיאון ר"ג, בית האמנים בתל אביב, משכן אמנים הרצליה, המרכז הבינתחומי בהרצליה, משכנות שאננים ועוד.

תסמינים: ארבעה שמות ושני תאריכי לידה

ענת גרינברג

רון וינטר

נתנאלה אווסלנדר

אוצר: ד"ר גלעד פדבה

ועד לחרדת־נטישה – הנם כחומר ביד היוצר, בשעה שהם ניתנים בידי אמנים בעלי רגישות אסתטית ויצירתיות כנה. יכולות אלה מאפשרות לאמנים ליצור בצל הטראומה ולהפוך את ההתמודדויות היומיומיות הסיזיפיות עמה מנטל תובעני ומתיש למשהו אחר: מקור השראה, ניחומים, חסד ואף דרך להשלמה, על מגוון משמעויותיה.

ענת גרינברג מציירת על בדי קנבס במגוון גדלים תוך שימוש בצבעים המשדר שקיפות והיעלמות, הנכחה והשמטה. באופן בולט, גרינברג מאתגרת את גבולות הקנבס, קוטעת התרחשויות, מותירה חללים ריקים, ומציבה דמויות שחלקן חסרות-פנים ולפיכך נטולות הבעה ונטולות רגש. גרינברג מציגה הבזקי זיכרונות תמימים וטראומטיים, חומלים ויחפים, מתוך הכרה כי הזיכרונות שלה כבת הדור השני לשואה אינם חדלים להישיר אליה מבט, אף ובעיקר כשהם הופכים חסרי־פנים ובלתי־חחומים. באחת מיצירותיה, יד ענקית מושטת בתחינה, מצד אחד, ומציעה עזרה נדיבה לזולת, מצד שני. ביצירה אחרת, עיניים המתכווצות בכאב, אולי כדי שלא לראות, ואולי דווקא כדי להיטיב להיזכר.

מדוע "ארבעה שמות ושני תאריכי לידה"? אחת המשתתפות בתערוכה, נתנאלה אווסלנדר, סיפרה לנו באחת מפגישות העבודה בסטודיו של ענת גרינברג בעיצומו של קיץ מהביל: "לאבא שלי יש שמות הונגריים ועבריים, ניקולאי מיקלוש אָצ'ה שמואל, ויש לו שני תאריכי לידה. הוא נולד ב־29 בפברואר 1948 בדרך לבית החולים בהרי הקרפטים ההונגריים. אך עקב סערת שלגים ושאר עיכובים, הוריו הגיעו למשרד הפנים ההונגרי ורשמו את לידתו רק ב־10 באפריל 1948". נדמה כי ריבוי שמות, לשונות וזהויות מאפיינים את חייהם ואמנותם של שלושת האמנים ילידי-הארץ המתמודדים בדרכים מגוונות, יצירתיות ומפתיעות עם נטל היותם בני דור שני ושלישי לשואה.

הכותרת הראשית של תערוכה זו היא "תסמינים" כי כל משתתפיה מודים שהם סובלים באופן יומיומי מתסמינים של השואה כטראומה משפחתית ואישית. תערוכה זו מוכיחה כי התסמינים של צאצאי שורדי־השואה – מאגרנות כפייתית ועד למצוקות הנובעות מחסכים רגשיים, מרגישות־יתר

נתנאלה אווסלנדר מטמיעה לתוך דיוקנה העצמי הפלורסצנטי עתיר החיוניות והנעורים את זיכרון דמויותיהם של קרובי משפחתה – חלקם נספו וחלקם שרדו את השואה – שנצרכו בדמותה של האמנית. באקט של אהבת אי־קץ והכרה כנה בהשפעתם עליה, היא רוקמת דיוקן פיקטיבי המורכב כולו מחלקי פנים של קרובי־משפחה שחלקם נספו וחלקם הצליחו לשרוד את השואה. אווסלנדר עיבדה צילום "סלפי" באמצעות פוטושופ, הטעינה אותו בתוכנה לייצור מתווים לגובלנים, ואחר־כך רקמה בעמלנות את הדיוקן העצמי והדיוקנאות של קרובי משפחתה.

רון וינטר מציג משחק מדיומלי, פוסט־מודרני יצירתי ופורץ־גבולות בין רישום, ציור, פיסול ווידאו ארט. באמצעות אינטרדיסציפלינריות זו המאפיינת את האמנות העכשווית, וינטר מנהל דיאלוג, ולעתים יוצא בדואט, עם אמו בת הדור השני לשואה. הוא מביט באופן מפוכח, ביקורתי, חומל ואוהב על מערכת־היחסים איתה, על היבטיה המגוונים והסותרים. הוא מתייחס ברישומים, בתצלומים, בפסלים בגודל אדם,

וביצירת וידאו ארט ליחסי גומלין הדוקים אלה. אלה יחסים המתאפיינים בתלותיות והיפרדות, התמסרות ונטישה, ניצול וטיפול, הזנה והאזנה, ובעיקר אהבה ללא תנאי בצל התנאים הייחודיים של שורדי השואה וצאצאיהם.

היצירות בתערוכה זו מוכיחות כי היחסים בין משפחתיות ועצמאיות, כמו גם היחסים בין הזיכרון האפל והשיכחה המתעתעת, בלתי־פתורים. אך היצירות המוצגות בתערוכה זו מבקשות לשמר את אי־הפתרון ולהשתמש במתחים מתמידים אלה כמשאב ליצירה אמנותית פוצעת ומלטפת. הסטאטוס "דור שני, דור שלישי" מזדחל ופולש אל הזיכרונות האישיים והמשפחתיים, מעצב אותם בעל כורחם, בועל אותם, הופך אותם לרכושו. התערוכה "ארבעה שמות ושני תאריכי לידה" מבקשת לחשוף את ההתמודדויות היומיומיות האלה, להביט לתוך עיני התהומות במבט נוקב, יצירתי, המסוגל לברוא עולמות חדשים מתוך האי־מה ולעבד את התסמינים לפנינים.

ד"ר גלעד פדבה

רון וינטר

רון וינטר הוא אמן בוגר המדרשה / הפקולטה לאמנות בבית ברל (2009-2013). הוא הציג תערוכות יחיד והשתתף בתערוכות קבוצתיות רבות. וינטר, ממקימי גלריה חנינא בתל-אביב, מתאר בעבודותיו דמויות של גברים שמבנה הגוף שלהן כגופו ושיער הפנים שלהן כזקנו, והשכפול שלהן הופך אותן לאף אחד או לכל אחד. עבודותיו עוסקות בין השאר בחברות, הישענות והתרפקות בין גברים, בין גברים ונשים, ובין בנים ואימהותיהם.

ענת גרינברג

ענת גרינברג היא אמנית בוגרת המדרשה / הפקולטה לאמנות בבית ברל (2007-2011). היא הציגה תערוכות יחיד והשתתפה בתערוכות קבוצתיות רבות. בפברואר 2018 גרינברג ייסדה את קבוצת האמנות SHEVA. גרינברג לוכדת בעבודותיה רגעים ותנוחות גוף אשר מבטאים מצבים רגשיים פסיכולוגיים. בעזרת צבע דליל ושקיפות מונוכרומטית היא יוצרת תחושה של היעלמות או מחיקה של דמות שכאילו מבקשת לאבד את זהותה בחלל מנוכר.

פרטי עבודות

אלינה רום כהן

ילדה שחורה, 120-40-30 ס"מ זכוכית שחורה, 2020 / עמ' 5

סוכריות עטלף, 20-20-4 ס"מ, זכוכית, חוט ברזל, צבעי זכוכית, 2020 / עמ' 6-7

פועל שחור, 88-45-50 ס"מ, זכוכית שחורה, 2019 / עמ' 8

עורב, 70-35-10 ס"מ, זכוכית שחורה, זפת, עץ. 2020 / עמ' 8

ילד-עטלף, 100-60-50 ס"מ, זכוכית, 2020 / עמ' 11

סוכריות עטלף, 20-20-4 ס"מ, זכוכית, חוט ברזל, 2020 / כריכה אחורית

דניאל פלדהקר

והחלומות עשירים בצבעים, מיצב, טכניקה מעורבת+סאונד, 2019-2020 / עמ' 14-15

'והחלומות עשירים בצבעים (פרט), טכניקה מעורבת, 2019-2020 / עמ' 16-17

דן בירנבוים

ללא כותרת, אקריליק על נייר 42 / 30 ס"מ, 2019 / עמ' 18, 20-21

ענת גרינברג

ללא כותרת, רוחב 210 ס"מ גובה 85 ס"מ, גרפיט ואקריליק על קנבס, 2019 / עמ' 23

ללא כותרת, רוחב 50 ס"מ גובה 50 ס"מ, גרפיט ואקריליק על קנבס, 2018 / עמ' 24

רון וינטר

ללא כותרת, רוחב 21 ס"מ גובה 29.5 ס"מ, עיפרון על נייר, 2019 / עמ' 25 (למעלה)

ללא כותרת, רוחב 50 ס"מ גובה 50 ס"מ עומק 20 ס"מ, טכניקה מעורבת, 2019 / עמ' 25 (למטה)

נתנאלה אווסלנדר

אוצ'ה אווסלנדר, רוחב 50 ס"מ גובה 30 ס"מ, רקמה על בד, 2020 / עמ' 26 (למעלה)

מגדה פרל אווסלנדר, רוחב 50 ס"מ גובה 30 ס"מ, רקמה על בד, 2020 / עמ' 26 (למטה)

נתנאלה אווסלנדר

נתנאלה אווסלנדר היא אמנית בוגרת המחלקה לאמנות רב תחומית בשנקר ברמת גן (2011-2015). היא הציגה תערוכת יחיד והשתתפה בתערוכות קבוצתיות רבות. היא מוצאת עניין רב במלאכות יד כסריגה, תפירה ורקמה תוך שילוב ייחודי בין "טכנולוגיה גבוהה" (high tech) ו"טכנולוגיה נמוכה" (low tech); היא מעבדת ציורים ותצלומי "סלפי" באמצעות מחשב, מדפיסה אותם על בד ורוקמת, תופרת וסורגת אותם כשהבד הוא המצע, החומר והנושא.

תערוכות סתיו 2020

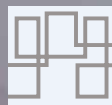
אלינה רום-כהן ; סוכריות עטלף (מיצב)
דניאל פלדהקר ; והחלומות עשירים בצבעים (מיצב)
דן בירנבוים ; קיר בגלריה (רישום)

אוצרת: אפי גן

תסמינים: ארבעה שמות ושני תאריכי לידה
ענת גרינברג, רון וינטר, נתנאלה אוסלנדר
(ציור) (רישום) (רקמה) (וידאו)

אוצר: ד"ר גלעד פדבה

גלריה עירונית
לאמנות ראשון לציון
בית גורדון - לונדון

גלריה עירונית לאמנות, בית גורדון-לונדון, ראשון-לציון
רחוב אחד העם 8, ראשון-לציון, טלפון 03-7572821, bl-gallery.co.il
לתשומת ליבכם: הגלריה כפופה להנחיות השעה בתקופת הקורונה.
ניתן ליצור קשר לתיאום ביקורים מראש.

החברה העירונית ראש"צ
לתרבות נופש וספורט
אמנות כותרים ומורשת

פרטי עבודות

אלינה רום כהן

- ילדה שחורה, 120-40-30 ס"מ זכוכית שחורה, 2020 / עמ' 5
- סוכריות עטלף, 20-20-4 ס"מ, זכוכית, חוט ברזל, צבעי זכוכית, 2020 / עמ' 6-7
- פועל שחור, 88-45-50 ס"מ, זכוכית שחורה, 2019 / עמ' 8
- עורב, 70-35-10 ס"מ, זכוכית שחורה, זפת, עץ. 2020 / עמ' 8
- ילד-עטלף, 100-60-50 ס"מ, זכוכית, 2020 / עמ' 11
- סוכריות עטלף, 20-20-4 ס"מ, זכוכית, חוט ברזל, 2020 / כריכה אחורית

דניאל פלדהקר

- והחלומות עשירים בצבעים, מיצב, טכניקה מעורבת+סאונד, 2019-2020 / עמ' 14-15
- 'והחלומות עשירים בצבעים (פרט), טכניקה מעורבת, 2019-2020 / עמ' 16-17

דן בירנבוים

- ללא כותרת, אקריליק על נייר 42 / 30 ס"מ, 2019 / עמ' 18, 20-21

ענת גרינברג

- ללא כותרת, רוחב 210 ס"מ גובה 85 ס"מ, גרפיט ואקריליק על קנבס, 2019 / עמ' 23
- ללא כותרת, רוחב 50 ס"מ גובה 50 ס"מ, גרפיט ואקריליק על קנבס, 2018 / עמ' 24

רון וינטר

- ללא כותרת, רוחב 21 ס"מ גובה 29.5 ס"מ, עיפרון על נייר, 2019 / עמ' 25 (למעלה)
- ללא כותרת, רוחב 50 ס"מ גובה 50 ס"מ עומק 20 ס"מ, טכניקה מעורבת, 2019 / עמ' 25 (למטה)

נתנאלה אווסלנדר

- אוצ'ה אווסלנדר, רוחב 50 ס"מ גובה 30 ס"מ, רקמה על בד, 2020 / עמ' 26 (למעלה)
- מגדה פרל אווסלנדר, רוחב 50 ס"מ גובה 30 ס"מ, רקמה על בד, 2020 / עמ' 26 (למטה)

גלריה עירונית לאמנות, בית גורדון-לונדון, ראשון-לציון

מנכ"ל החברה העירונית לתרבות, נופש וספורט אלי פולק
מנהלת אגף אמנות, כותרים ומורשת רות מקבי
מנהלת תחום אמנות ואוצרת הגלריה אפי גן
אוצרת משנה עדי אנגיל

תערוכת סתיו ; נובמבר 2020 - פברואר 2021

קטלוג

עיצוב: סטודיו עידית ענת iditanat.com
הפקה: דפוס חבצלת

כל המידות נתונות בס"מ גובה/רוחב/עומק
כל הזכויות שמורות לגלריה העירונית לאמנות, ראשון-לציון ולאמנים

אחד העם 8, ראשון לציון, טלפון: 03-7572821, bl-gallery.co.il

